

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 8Csp/63/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5716212477
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Štillová
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2018:5716212477.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Martin pred sudkyňou JUDr. Miriam Štillovou v spore žalobcu: Štátny fond rozvoja bývania so sídlom Lamačská cesta 8, 833 04 Bratislava, IČO: 31 749 542, zastúpený AENEA Legal s. r. o. so sídlom Jozefská 3, 811 04 Bratislava, IČO: 35 951 125 proti žalovanej: Z. Z., H.. XX.X.XXXX, C. Z.. M. XXXXX/XD Z., zastúpená AK JUDr. Silvia Tatarková, s. r. o. so sídlom Škultétyho 472/10, 036 01 Martin, IČO: 36 868 108 v spore o zaplatenie 34 933,61 eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

Konanie v časti zaplatenia sumy 6 890 eur s príslušenstvom zastavuje.

II. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi:

- istinu vo výške 28.043,61 eur,
- nesplatený zmluvný úrok vo výške 1 224,97 eur,
- zmluvný úrok vo výške 4 % ročne od 25.2.2016 z istiny 34 933,61 eur do 31.8.2017, od 1.9.2017 z istiny 29 933,61 eur do 6.9.2017, od 7.9.2017 z istiny 29 723,61 eur do 6.10.2017, od 7.10.2017 z istiny 29 513,61 eur do 6.11.2017, od 7.11.2017 z istiny 29 303,61 eur do 6.12.2017, od 7.12.2017 z istiny 29 093,61 eur do 8.1.2018, od 9.1.2018 z istiny 28 883,61 eur do 6.2.2018, od 7.2.2018 z istiny 28 673,61 eur do 6.3.2018, od 7.3.2018 z istiny 28 463,61 eur do 6.4.2018, od 7.4.2018 z istiny 28 253,61 eur do 7.5.2018 a od 8.5.2018 z istiny 28 043,61 eur do zaplatenia,
- nesplatený úrok z omeškania vo výške 162,02 eur,
- úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne od 25.2.2016 z istiny 34 933,61 eur do 31.8.2017, od 1.9.2017 z istiny 29 933,61 eur do 6.9.2017, od 7.9.2017 z istiny 29 723,61 eur do 6.10.2017, od 7.10.2017 z istiny 29 513,61 eur do 6.11.2017, od 7.11.2017 z istiny 29 303,61 eur do 6.12.2017, od 7.12.2017 z istiny 29 093,61 eur do 8.1.2018, od 9.1.2018 z istiny 28 883,61 eur do 6.2.2018, od 7.2.2018 z istiny 28 673,61 eur do 6.3.2018, od 7.3.2018 z istiny 28 463,61 eur do 6.4.2018, od 7.4.2018 z istiny 28 253,61 eur do 7.5.2018, od 8.5.2018 z nesplatenej istiny 28 043,61 eur do zaplatenia,
- náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 625,72 eur,

a to všetko v mesačných splátkach po 500 eur splatných vždy do 20.dňa príslušného mesiaca počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku s tým, že omeškanie s uhradením jednej splátky má za následok zročnosť celého dlhu.

III. Vo zvyšku súd žalobu zamieta.

IV. Žalobca má právo na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 60 %. O výške náhrady trov konania súd bude rozhodovať samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

odôvodnenie:

Žalobca sa žalobou nedoručenou súdu 20.10.2016 domáhal vo vzťahu k žalovanej zaplatenia sumy 34 933,61 eur s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že je právnickou osobou zriadenou osobitným zákonom, ktorá je finančnou inštitúciou slúžiacou na implementáciu nástrojov finančného inžinierstva podľa osobitného predpisu. Žalobca ako štátny účelový fond uzavrel Zmluvu o poskytnutí podpory č. 506/750/2010, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 38 350 eur pri základnej úrokovej sadzbe 3,5 % ročne s lehotou splatnosti 30 rokov. V tomto období poskytovali banky porovnateľné úvery pri základnej úrokovej sadzbe v rozpätí medzi 6 % až 8 %. Z uvedených skutočností vyplýva, že činnosť, ktorú žalobca vykonáva, nie je možné kvalifikovať ako obchodnú alebo inú podnikateľskú, nakoľko nespĺňa všetky jej taxatívne vymedzené pojmové znaky. Vzhľadom na činnosť žalobcu vykonávanú na základe osobitného zákona, ktorým je predovšetkým Zákon o štátnom fonde rozvoja bývania, pojmové znaky obchodnej činnosti (t.j. zámer smerujúci k dosiahnutiu zisku, výkon povolania alebo profesie, kvalifikovaný výkon činnosť naplňajúci znaky trhového správania založeného na ponuke a dopytu) u neho absentujú. V ďalšom poukázal na to, že zmluvu o úvere podpísal ako dlžník aj Milan Mucha, nar. 6.3.1981, ktorý však dňa 22.5.2015 zomrel. Z uvedeného dôvodu si uplatňuje žalobca nárok na zaplatenie žalovanej sumy s príslušenstvom len proti jednému z dlžníkov. Pre porušenie čl. X bod 1 zmluvy o úvere - nedodržanie lehoty výstavby - maximálne 24 mesiacov veriteľ zvýšil úrokovú sadzbu poskytnutého úveru o 0,5 % ročne pre celý zostatok úveru. Na základe oznámenia zo dňa 19.10.2012 oznámil žalobca zvýšenie úrokovej sadzby na 4 % ročne. Žalobca zaslal žalovanej výzvu na úhradu zo dňa 15.1.2013, v ktorej ju vyzval, aby uhradila svoj dlh na omeškaných splátkach. Výzvou na úhradu bola žalovaná vyzvaná na úhradu sumy 516,63 eur. Napriek výzve na úhradu nedošlo zo strany žalovaného k úhrade vyššie uvedeného dlhu na omeškanie v splátkach. Žalovaná mala zlú platobnú disciplínu, mesačné splátky neuhrádzal pravidelne a v dohodnutej výške. Žalovaná neuhrádzala splátky riadne a včas v mesiacoch 6-12/2015, čiastočne neuhradená splátka v roku 2014, 12-11/2013, 9/ 2013, 6/2013, 10-12/2012. Žalovaná bola k dátumu 11.1.2016 v omeškaní s 11 splátkami, čím došlo k splneniu podmienky ustanovenia čl. X. bod 10.2 písm. a) a čl. XI. bod 11.2 zmluvy o úvere oprávňujúcej žalobcu odstúpiť od úverovej zmluvy, najmä v prípade omeškania dlžníka s úhradou troch a viacerých splátok a požadovať zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 25 % nesplatenej istiny. Žalobca je toho názoru, že v predmetnom prípade nejde o čiastkové plnenie, pri ktorých sa splátky premičujú samostatne podľa § 392 ods. 2 Obchodného zákonníka, ale ide o jedno plnenie, pri ktorom splatnosť nastala splatnosťou celého úveru. Žalobca má za to, že vzťah založený medzi žalobcom a žalovanou je obchodno-právnym vzťahom, a to konkrétne vzťahom zo zmluvy o úvere, ktorá je upravená ako zmluvný typ v ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Žalovaná sa dostala ku dňu 11.1.2016 do omeškania s úhradou 11 mesačných splátok spolu vo výške 1 894,31 eur. Žalobca odstúpil od zmluvy o úvere podaním zo dňa 20.1.2016, čím sa celý dlh stal splatným. Žalovaná odstúpenie od zmluvy o úvere neprevzala v odbernej lehote a zásielka sa vrátila s dátumom 22.1.2016. Žalobca zasielal odstúpenie od zmluvy o úvere aj spoludlžníkovi Michalovi Muchovi, nar. 6.3.1981, ktoré sa však vrátilo s poznámkou adresát zomrel. V odstúpení boli žalovaní vyzvaní, aby dlžnú sumu uhradili v lehote 30 dní od doručenia odstúpenia. Vzhľadom k odstúpeniu a k ust. čl. XI. ods. 11.2 zmluvy o úvere nárok žalobcu na vrátenie poskytnutého úveru zo zmluvy o úvere, vrátane príslušenstva pozostáva z nesplatenej istiny vo výške 34 933,61 eur, nesplateného zmluvného úroku ku dňu 20.1.2016 (dátum odstúpenia) v zmysle ust. čl. V. zmluvy o úvere vo výške 1 224,97 eur, nesplateného úroku z omeškania z nesplatených splátok splatných pred odstúpením vo výške 162,02 eur a zmluvnej pokuty vo výške 8 733,40 eur. Výzva na úhradu bola žalovanej zasielaná skôr ako samotné odstúpenie, ktoré bolo doručené riadne, avšak nebolo prevzaté v odbernej lehote. Žalovaná sa pred zaslaním samotného odstúpenia mala možnosť dozvedieť o tom, že je v omeškaní s úhradou pravidelných mesačných splátok vyplývajúcich z ust. čl. V. napriek doručenému odstúpeniu nedošlo zo strany žalovanej k úhrade celkovej dlžnej sumy. Žalobca poukázal na ust. § 506 Obchodného zákonníka, ktorý je osobitným ustanovením k všeobecným ust. Obchodného zákonníka o odstúpení od zmluvy. V zmysle § 506 Obchodného zákonníka je oprávnením veriteľa požadovať vrátenie dlžnej sumy aj s úrokmi. Požiadavka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky (dlžnú sumu) vyplýva zo zmluvy o úvere. Aj povinnosť platiť úrok z nevrátenej časti úveru vyplýva zo zmluvy o úvere a trvá, resp. pokračuje aj po účinnosti odstúpenia veriteľa od zmluvy. Žalobcovi vznikol nárok na zmluvnú pokutu v zmysle čl. XI. bod 2 zmluvy o úvere nasledovne: 34 933,61 eur x 25 : 100 = 8 733,40 eur. Vzhľadom k odstúpeniu a ust. čl. XI. ods. 11.2 zmluvy o úvere nárok žalobcu pozostáva z nesplatenej istiny vo výške 34 933,61 eur, nesplateného zmluvného úroku ku dňu 20.1.2016 (dátum odstúpenia v zmysle ust. čl. V zmluvy o úvere vo výške 1 224,97 eur, zmluvného úroku vo výške 4 % ročne od 23.2.2016 (dátum prevzatia odstúpenia + 30 dní) z nesplatenej istiny vo výške 34 933,61 eur do zaplatenia, nesplateného úroku z omeškania z nesplatených splátok splatných pred odstúpením vo výške 162,02 eur, úroku z omeškania vo výške 8,05 % ročne od 23.2.2016 (dátum prevzatia odstúpenia

+ 30 dní), nesplatenj istiny vo výške 34 933,61 eur do zaplataenia a zmluvnej pokuty vo výške 8 733,40 eur. V podanej žalobe sa vyjadroval žalobca k jeho vzťahu k spotrebiteľskému právu a mal za to, resp. citoval ust. zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov poukázal na to, že podľa predmetného zákona o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľským úverom nie je p) úver poskytovaný na účely podľa osobitných predpisov pre obmedzený okruh osôb vo verejnom záujme a za úrokové sadzby nižšie ako tie, ktoré prevládajú na finančnom trhu alebo bezúročný úver alebo za iných podmienok, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie ako tie, ktoré prevládajú na finančnom trhu a za úrokové sadzby, ktoré nie sú vyššie ako úrokové sadzby prevládajúce na finančnom trhu. Ako príklad osobitného predpisu, na ktoré sa citované ust. vzťahuje je uvedený aj zákon č. 607/2003 Z.z. o štátnom fonde rozvoja a bývania v znení neskorších predpisov. Tento zákon bol zrušený a nahradený zákonom č. 150/2013 Z.z. o štátnom fonde rozvoja bývania v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ŠFRB“). Zákonodarca týmto negatívnym vymedzením subsumoval zákon o ŠFRB do skupiny osobitných predpisov, na základe ktorých poskytované úvery nespádajú do kategórie spotrebiteľský úver, t.j. úver poskytovaný žalobcom nie je spotrebiteľským úverom. V ďalšom poukázal na ust. § 52 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), ako aj na § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“), ako aj na § 2 ods. 1 ObZ a mal za to, že v zmysle § 2 ods. 1 ObZ podnikaním sa rozumie ústavná činnosť vykonávaná samostatným podnikateľom vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku. To znamená, že podnikaním je podľa ObZ len taká činnosť, ktorú vykonáva podnikateľ a zároveň kumulatívne spĺňa všetky znaky, ktoré zákon požaduje, teda tie, ktoré sú taxatívne vymedzené, vymenované v ods. 1 : samostatnosť, sústavnosť, uskutočňovanie vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku. V § 2 ods. 1 zákona o ŠFRB je ustanovené, že správcom ŠFRB je Ministerstvo dopravy výstavby a regionálneho rozvoja SR. To znamená, že ŠFRB nekoná samostatne, nakoľko je spravovaný Ministerstvom dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR s tým, že podrobnosti o organizácii a činnosti fondu upravuje štatút fondu, ktorý schvaľuje minister. Čiže ŠFRB je účelovým fondom, ktorý bol zriadený na plnenie osobitných úloh štátu, t.j. financovanie priorít štátnej bytovej politiky schválených vládou SR pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu. Účelom činnosti ŠFRB nie je dosahovanie zisku. V ďalšom žalobca poukázal na ust. § 4 ods. 1 zákon ako ŠFRB, podľa ktorého prostriedky fondu možno použiť

a) štátnu podporu poskytovanú na účel uskutočnenia pomoci štátu pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu

b) výdavky súvisiace s činnosťou fondu.

Podľa § 4 ods. 3 zákona o ŠFRB výdavky súvisiace s činnosťou fondu, okrem výdavkov za bankové služby a výdavkov za vykonanie finančných operácií podľa § 5 ods. 5 nesmú ročne presiahnuť 3 % z ročných príjmov fondu podľa § 3 písm.a) až e) a h). na odmeňovanie zamestnancov fondu sa vzťahuje osobitný predpis. Z uvedeného teda vyplýva, že činnosť, ktorú ŠFRB vykonáva nemožno kvalifikovať ako obchodnú alebo podnikateľskú, nakoľko nespĺňa všetky jej taxatívne vymedzené pojmové znaky. Žalobca ako právnická osoba zriadená zákonom o ŠFRB je účelovým fondom, ktorý v zmysle legálnej definície pojmu spotrebiteľská zmluva § 52 ods. 1 OZ nespĺňa pojmové znaky dodávateľa. To znamená, že zmluva o poskytnutí podpory uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným nie je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 a nasl. OZ. V ďalšom poukázal na to, že zmluva je úverovou zmluvou uzatvorenou podľa § 497 OZ. Ide o absolútny obchodný záväzkový vzťah, t.j., že na ustanovenia zmluvy o úvere sa vzťahujú právne normy ObZ. V ďalšom poukázal na ust. § 45 ods. 1 OZ podľa ktorého prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. Režim doručovania hmotno-právnych úkonov sa spravuje ust. § 45 ods. 1 OZ - pri hmotno-právnych úkonoch sa nevyžaduje skutočné doručenie a prevzatie písomností zachytávajúcej právny úkon. Účinnosť adresovaných jednostranných hmotno-právnych úkonov v režime OZ, resp. celkovo v oblasti súkromného práva predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, čo znamená, že sa dostane do sféry jeho dispozície - už týmto okamihom začína právny úkon pôsobiť voči druhej zmluvnej strane. Že sa dostane do sféry jeho dispozície je potrebné rozumieť objektívnu možnosť neprítomnej osoby, zoznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom. Odstúpenie zasielané žalovanej bolo uložené na pošte dňa 22.1.2016. Od uvedeného okamihu sa zásielka dostala do sféry jej dispozície. Na základe vyššie uvedeného začal tento úkon žalobcu pôsobiť voči žalovanej. Zároveň sa žalobca vyjadroval aj k úroku z omeškania a k nákladom spojených s uplatnením pohľadávky. Poukázal na ust. § 369 ObZ v súlade s ust. § 3 nariadenia vlády SR č. 21/2013 a mal za to, že žalovaná sa dostala do omeškania s úhradou celkovej dlžnej sumy v zmysle odstúpenia ku dňu 23.2.2016 (dátum prevzatia odstúpenia žalovanou po uplynutí lehoty 30 dní v zmysle odstúpenia). Základná úroková sadzba ECB k 23.2.2016 (prvý deň omeškania) je 0,05 % ročne

a zvýšená o 8 percentuálnych bodov predstavuje výšku úroku z omeškania, t.j. 8,05 % ročne. Okrem vyššie uvedených nárokov, ktoré si uplatnil žalobca, tento si uplatní aj náklady spojené s uplatnením pohľadávky podľa ust. § 121 ods. 3 OZ vo výške 625,72 eur ako náklady za odstúpenie od zmluvy o úvere 2016 - úkon v sume 512,85 eur, režijný paušál v sume 8,58 eur, 20 % DPH spolu v sume 104,29 eur.

2. Súd vo veci vydal dňa 26.10.2016 platobný rozkaz č.k. 8Csp/63/2016-48. Proti platobnému rozkazu podala žalovaná odôvodnený odpor podaním doručeným súdu 15.11.2016 (č.l. 54). V odpore uviedla, že ide o spotrebiteľský úver, platí ochrana spotrebiteľa, odstúpenie sa spravuje OZ, nemožnosť domáhať sa zaplata zmluvnej pokuty a úrok z omeškania sa posudzuje podľa OZ. V konaní nie je sporné, že jej manžel, ktorý uzatvoril zmluvu o poskytovaní podpory vo forme úveru s veriteľom, ktorým je žalobca, pričom ona v uvedenom zmluvnom záväzku takisto vystupuje ako dlžník vzhľadom na to, že predmetná zmluva bola uzatvorená za trvania manželstva. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie podpory vo forme úveru vo výške 38 350 eur s poukazom na čl. II zmluvy. Žalovaná sa nestotožňuje s právnou argumentáciou žalobcu, že predmetný úver nespadá do kategórie tzv. spotrebiteľských úverov v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Má za to, že definícia zákona negatívnym spôsobom vymedzuje, čo zákon za spotrebiteľský úver nepokladá, nie je správna. Podľa názoru žalovanej predmetný úver nespadá do kategórie uvedenej v § 1 ods. 3 písm. p) zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko sa nejedná o úver poskytnutý pre vymedzený okruh osôb vo verejnom záujme. Naopak, aj zo zmluvných ustanovení zmluvy o poskytnutí podpory vo forme úveru v zmysle čl. I. vyplýva, že účelom poskytnutia úveru na výstavbu bytu v rodinnom dome, a teda na súkromné účely, nie vo verejnom záujme. Verejný záujem je právnym úkonom, ktorý nie je legálne definovaný, nakoľko vyjadruje okamžitosť stavu záujmov a ich vzájomnú hierarchiu, z čoho vyplýva, že verejný záujem je časovo a miestne premenený stav, a preto sa musí posudzovať len v konkrétnej situácii, v konkrétnom mieste a v konkrétnom čase. Poukázala na viaceré nálezy Ústavného súdu SR. Bez ohľadu na to, či sa jedná o úver spotrebiteľský alebo nie, v danom konkrétnom prípade platí zákon o ochrane spotrebiteľa, nakoľko s manželom pri podpísaní zmluvy vystupovali ako spotrebiteľia a žalobca ako dodávateľ tak, ako definuje zákon. Žalobca ako ŠFRB je v zmysle zákona č. 150/2013 Z.z. § 1 ods. 1 samostatnou právnickou osobou, pričom z § 3 sú zrejmé zdroje fondu, ktorými sú okrem iného aj splátky úverov poskytnutých z fondu, splátky úrokov z úverov poskytnutých z fondu, výnosy zo sankcií uložených fondom a iné. Teda jednoznačne sa jedná o právnickú osobu, ktorá má charakter subjektu hospodáriaceho so ziskom bez ohľadu na argumentáciu žalobcu, ktorý uvádza, že účelom činnosti ŠFRB nie je dosahovanie zisku. Z uvedeného vyplýva, že sa jedná o činnosť obchodnú, ako aj činnosť poskytovania služieb širokej verejnosti. V danom vzťahu žalovaná vystupuje ako spotrebiteľ, a teda sa jedná o zmluvu spotrebiteľskú tak, ako to upravuje ust. § 52 ods. 1 OZ. Žalovaná nevystupuje, ani nevystupovala spolu s manželom v danom právnom vzťahu v rámci svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. V spojení s vyššie uvedeným s poukazom na čl. XIV. ods.14.3., kde sa zmluvné strany dohodli, že práva a povinnosti sa budú okrem iného riadiť aj obchodným, ako aj občianskym zákonníkom. V danom prípade sa malo postupovať v zmysle OZ, aj čo sa týka právneho úkonu odstúpenia od zmluvy. V ďalšom poukázala na ust. § 54 a 48 OZ s tým, že odstúpením od zmluvy zanikajú všetky práva a povinnosti zmluvných strán vyplývajúce zo zrušenej zmluvy. V prípade, že bolo už podľa zrušenej zmluvy plnené, sú účastníci zmluvy takéto plnenie povinní navzájom vyporiadať. Odstúpením od zmluvy zanikajú pre svoju akcesorickú povahu aj vedľajšie záväzky, ktoré sú od existencie hlavného záväzku zmluvne závislé. Takýmito vedľajšími záväzkami sú aj záväzky slúžiace k zabezpečeniu splnenia hlavného záväzku, teda aj záväzok na zaplata zmluvnej pokuty podľa § 544 OZ. Žalovaná má za to, že nakoľko došlo k odstúpeniu od zmluvy, žalobca nemá nárok domáhať sa zaplata zmluvnej pokuty, pretože dohoda o zmluvnej pokute bola spolu s hlavným záväzkom od začiatku zrušená a právo na jej zaplata nemá žiaden právny základ. Zároveň poukazuje na viacero súdnych rozhodnutí, kde súdy konštatovali, že zmluvná podmienka zaväzujúca spotrebiteľa v prípade porušenia povinnosti platiť zmluvnú pokutu je neprijateľná a teda neplatná. V ďalšom poukázala na to, že namieta aj výšku požadovaného úroku z omeškania vo výške 8,05 % ročne, nakoľko v danom zmluvnom vzťahu vystupuje ako spotrebiteľ, a preto aj výška požadovaného úroku z omeškania je neprípustná a v rozpore s ust. o ochrane spotrebiteľa.

Podľa § 369 ods. 3 ObZ, ak záväzok vznikol zo spotrebiteľskej zmluvy a dlžníkom je spotrebiteľ, možno dohodnúť úroky z omeškania najviac do výšky ustanovenej podľa predpisov občianskeho práva. V ďalšom uviedla, že čo sa týkalo splácania predmetného úveru uvedené bolo v réžii jej manžela a ona nemala vedomosť o tom, že sa úver nespláca riadne a včas. Uvedená argumentácia ju týmto neospravedlňuje, musí však pravdivo uviesť, že pod vplyvom udalostí z posledných mesiacov, kedy tragicky prišla o manžela musela riešiť napriek tomu všetky náležitosti tak, aby to všetko naďalej fungovalo. Žalovaná sa domnievala, že úver poskytnutý zo strany ŠFRB bol refinancovaný cez OTP

banku, ktorý mal byť naďalej splácaný. Aj v rámci dedičského konania po jej nebohom manželovi nebol záväzok voči ŠFRB prejednaný a tento vyporiadaný. K odstúpeniu od zmluvy zo strany žalobcu došlo napriek jej nevedomosti o existencii záväzku. Žalovaná vie, že uvedená argumentáciu ju nezbavuje povinnosti záväzok uhradiť, ale prinajmenšom považuje odstúpenie od zmluvy za predčasné, vrátane podania žaloby. Žiada, aby žaloba bola zamietnutá.

4. Podaním súdu 7.12.2016 (č. I. 68) sa vyjadroval žalobca k problematike spotrebiteľských právnych vzťahov v kontexte aktuálnej judikatúry. V rámci tohto podania okrem už uvádzaných skutočností a rovnakého právneho posúdenia veci, poukázal na dôvodovú správu k zákonu o ŠFRB, ak aj na judikatúra v súvislosti s pojmom spotrebiteľský úver a dodávateľ v kontexte spotrebiteľskej zmluvy.

5. Podaním doručeným súdu 20.12.2016 (č. I. 81) sa žalovaná vyjadrovala k vyjadreniu žalobcu a zároveň dala aj návrhy na doplnenie dokazovania, kde opätovne má za to, že sa jednoznačne jedná o právnickú osobu s vymedzeným predmetom činnosti a má charakter subjektu hospodáriaceho so ziskom, z čoho vyplýva, že ide o činnosť obchodnú, ako aj činnosť poskytovania služieb širokej verejnosti, a preto je možné žalobcu subsumovať pod ust. § 52 ods. 1 OZ.

6. Podaním doručeným súdu 30.12.2016 (č.l. 84) sa vyjadroval žalobca k odporu žalovanej. V predmetnom podaní neuviedol žiadne nové skutkové tvrdenia, doplnil, že nie je subjektom, ktorý cielene vytvára zisk, resp., ktorý by bol oprávnený svoje zdroje označené ako zisk vyplácať svojmu vedeniu alebo zamestnancom v dôsledku čoho u neho absentuje hlavný účel podnikateľskej a obchodnej činnosti. V danom fakte spočíva jeden z hlavných rozdielov medzi žalobcom a subjektom dodávateľa ako ho chápu normy spotrebiteľského práva SR. Čo sa týka úroku z omeškania, tak k tomu žalobca doplnil, že bol uplatnený v zákonnej výške a v zmysle nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia OZ.

7. Podaním doručeným súdu 1.2.2017 sa žalovaná vyjadrovala k vyjadreniu žalobcu doručenému súdu 30.12.2016 (č.l. 93). V rámci tohto vyjadrenia neuvádzala ďalšie nové skutkové tvrdenia, len zopakovala to, čo už uvádzala v podanom odpore, ako aj predtým podanom vyjadrení. Poukázala na to, že na dôvodovú správu, na ktorú sa odvoláva žalobca, táto má len odporúčací charakter, nie je právne záväzná.

8. Podaním doručeným súdu 16.2.2017 (č. I. 102) sa opätovne vyjadroval žalobca k podaniu žalovanej. V predmetnom podaní okrem už uvádzaných skutkových tvrdeniach a právneho posúdenia veci, poukázal na pripravovanú novelu zákona, ktorým sa má meniť zákon č. 150/2013 Z. z. o ŠFRB s tým, že novela uvedeného zákona bola schválená v medzirezortnom pripomienkovom konaní. Za účelom zjednotenia právnych názorov sa navrhuje doplnenie nasledovných ustanovení, a to § 9, ktorý by sa mal doplniť odsekom 7, ktorý znie: „ Podpora poskytnutá vo forme úveru nie je spotrebiteľským úverom podľa osobitného predpisu s tým, že odkazy na 16a) a odkaz znie § 52 OZ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Rovnako aj § 16 by sa mal doplniť ods. 5, ktorý znie: „ Podpora poskytnutá formou vo forme úveru nie je spotrebiteľským úverom podľa všeobecných predpisov občianskeho práva a osobitných predpisov“. Odkaz na 36a) znie, napr. § 52 a nasl. OZ a zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

9. Podaním doručeným súdu 9.3.2017 (č. I. 121) sa opätovne vyjadroval žalobca. V predmetnom podaní neuviedol žiadne nové skutkové tvrdenia, ani právne posúdenie veci, len poukázal na niektoré rozhodnutia súdov v rámci SR ohľadne výkladu pojmu, či teda je dodávateľom, či ide o spotrebiteľský úver.

10. Podaním doručeným súdu 29.5.2017 podal žalobca zhrnutie právneho a skutkového konania (č. I. 131).

11. Zároveň v podaní doručeným súdu 29.5.2017 (č. I. 133) podal ďalšie vyjadrenie žalobca do konania, v ktorom poukázal na viaceré rozhodnutia okresných súdov SR, z ktorých citoval (č.l. 133).

12. Podaním doručeným súdu 1.8.2017 sa žalobca vyjadroval v súvislosti s úrokom z omeškania, kde uviedol, resp. predložil konajúcemu súdu tabuľku úroku z omeškania žalovanej, z ktorej je zrejmá výška anuitnej splátky a postup, akým spôsobom bola započítaná na istinu a rovnako na úroky. Poukázal na

to, že započítanie bolo vykonané podľa § 330 ObZ najskôr na úrok a potom na istinu, a to u záväzku najskôr splatného. Úhrady žalovanej počas celej splatnosti v zmysle úverovej zmluvy boli započítané v celkovej výške 3 416,39 eur na splátku istiny a vo výške 5 710,74 na splátku príslušných úrokov z omeškania (č. l. 158).

13. Podaním zo dňa 13.9.2017 (č.l. 193) žalobca čiastočne zobral žalobu späť, a to z dôvodu čiastočnej úhrady, a to dňa 31.8.2017 vo výške 5000 eur v časti istiny a dňa 6.9.2017 vo výške 210 eur, ktorá bola započítaná v zmysle ust. ObZ vo výške 210 eur, na zmluvnú pokutu vo výške 8 733,40 eur (zostáva uhradiť 8 523,40 eur), istinu vo výške 34 933,61 eur (zostáva uhradiť 29 933,61 eur), zmluvný úrok vo výške 4 % ročne od 23.2.2016 z nesplatennej istiny vo výške 34 933,61 eur do 31.8.2017, zmluvný úrok vo výške 4 % ročne o d1.9.2017 z nesplatennej istiny vo výške 29 933,61 eur do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne od 23.2.2016 z nesplatennej istiny vo výške 34 933,61 eur do 31.8.2017, úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne od 1.9.2017 z nesplatennej istiny vo výške 29 933,61 eur do zaplatenia.

14. Podaním doručeným súdu 10.10.2017 (č. l. 216) sa vyjadroval žalobca, kde poukazoval na viaceré rozhodnutia SR s tým, že opätovne sa vyjadroval k odstúpeniu od zmluvy a aplikácii ObZ , k úroku z omeškania a započítaniu, kde uvedené je potrebné realizovať všetko. Uvedené už uvádzal v predchádzajúcich vyjadreniach.

15. Ďalšie vyjadrenie zaslal žalobca dňa 10.11.2017 (č. l. 254) v ktorom len skonštatoval už tvrdenia uvedené v predchádzajúcich podaniach.

16. Podaním doručeným súdu 23.1.2018 (č.l. 311) sa k vyjadrovala k veci žalovaná, ktorá poukázala na svoju finančnú a sociálnu situáciu a žiadala, aby jej súd povolil splácať v prípade, že prizná určitú čiastku žalobcovi, dlžnú sumu v splátkach vo výške 210 eur mesačne. V podaní podrobne opísala svoju sociálnu a finančnú situáciu a zároveň priložila listinné dôkazy preukazujúce jej príjmy a výdavky. Následne poukázala v predmetnom podaní, že uhradila ďalšie platby, čo sa týka predmetného úveru, a to dňa 5.10.2017 sumu vo výške 210 eur, 5.11.2017 sumu vo výške 210 eur. V zmysle vyššie uvedeného je teda zrejmé, že dlh, ktorý žalovaná čiastočne splnila vo výške 5630 eur sa mal započítať na istinu tak, ako bolo deklarované zo strany žalovanej na pojednávaní dňa 22.11.2017. Ďalej poukázala, že ide o spor s ochranou slabšej strany, a to konkrétne sa naň vzťahujú ust. upravujúce spotrebiteľské spory § 290 a nasl. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), keďže je nepochybné, že ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy medzi spotrebiteľom a dodávateľom. Poukázala aj na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, ktorý dospel k záveru, že žalobca, ktorým je ŠFRB je právnickou osobou, ktorá má charakter subjektu hospodáriaceho zo zisku. Čiže je možné aj žalobcu subsumovať pod dodávateľa tak, ako ho vymedzuje ust. § 52 ods. 3 OZ. Poukázala na to, že je nesporné, že predmetný vzťah sa nespravuje ust. zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a keďže ide o zmluvu spotrebiteľskú v zmysle OZ, tak nemožno vylúčiť použitie ust. OZ na predmetný vzťah a žalovaná namieta zmluvnú pokutu ako neprijateľnú zmluvnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy s poukazom na ust. § 53 ods. 4 písm. k) OZ. Považuje zmluvnú pokutu vo výške 25 % z nesplatennej istiny za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je neplatnou. Ide o vysokú zmluvnú pokutu, jej výška je v rozpore s dobrými mravmi.

17. Podaním doručeným súdu 26.1.2018 (č.l. 320) zobral žalobca žalobu späť opätovne v čiastke 840 eur z dôvodu, že boli realizované úhrady žalovanou.

18. Podaním doručeným súdu 6.4.2018 zaslal do konania vyjadrenie žalobca, v ktorom sa vyjadroval v súvislosti s koncepciou štátnej bytovej politiky (č.l. 399). Podľa názoru súdu predmetné vyjadrenie s danou vecou nesúviselo.

19. Podaním doručeným súdu 24.4.2018 (č.l. 428) sa žalobca vyjadroval k výške príjmov žalovanej a k posúdeniu majetkových a finančných pomerov. Poukázal na to, že zotrváva na započítaní čiastočných úhrad žalovanej v zmysle ust. ObZ a v prípade, že by súd povolil uhrádzať dlh v mesačných splátkach, bola by pohľadávka žalobcu uhradená v 193 - mesačných splátkach, čo nie je v súlade s aktuálnou judikatúrou.

20. Podaním doručeným súdu 24.5.2018 sa vyjadrovala žalovaná s tým, že uviedla, že trvá na svojich vyjadreniach a v prípade, že by súd priznal nárok strany žalobcu aj po doposiaľ uhradených splátkach, prípadne by v časti istiny alebo príslušenstva niektorú časť pohľadávky nepriznal, napriek tomu navrhuje,

aby súd v prípade uplatneného nároku na náhradu trov konania postupoval v súlade s ust. § 257 CSP (č.l. 440).

21. Súd vo veci vykonal viaceré pojednávania, na ktorých vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi obsiahnutými v súdnom spise, výpoveďou žalovanej, a považoval za preukázaný tento skutkový stav,

22. Z listinného dôkazu (č. I. 11) mal súd preukázané, že medzi žalobcom ako veriteľom a pôvodne dlžníkmi Michalom Muchom a Martinou Muchovou, teda žalovanou bola uzavretá Zmluva o poskytnutí vo forme úveru č. zmluvy č. 506/750/2010 dňa 1.6.2010. Na základe zmluvy bola dlžníkom Michalovi Muchovi a Martine Muchovej, teda žalovanej poskytnutá podpora vo forme úveru vo výške 38 350 eur pri základnej úrokovej sadzbe 3,5 % ročne s dobou splatnosti 30 rokov. Je zrejmé, že predmetnú zmluvu o poskytnutí podpory vo forme úveru podpísali manželia Michal Mucha a Martina Muchová, teda žalovaná. V konaní bolo preukázané, že manžel žalovanej Michal Mucha dňa 22.5.2015 zomrel. Z tohto dôvodu všetky záležitosti týkajúce sa predmetnej zmluvy o poskytnutí podpory vo forme úveru si uplatnil žalobca, vrátane nároku na zaplatenie žalovanej sumy s príslušenstvom, proti jednému dlžníkovi, a to proti žalovanej. Dlžníci sa zaviazali splácať celý úver so základnou úrokovou sadzbou na účet v banke pravidelnými mesačnými splátkami, ktoré zahŕňujú istinu a úrok vždy do 15. kalendárneho dňa nasledujúceho mesiaca počas celej lehoty splatnosti. Prvá až 359 splátka bola stanovená na sumu 172,21 eur, a to všetko za predpokladu riadneho a včasného splácania poskytnutého úveru. Uvedené bolo upravené v čl. V. bod 5.1 a 5.2 zmluvy o poskytnutí podpory vo forme úveru. To, že došlo k prevodu finančných prostriedkov na účet dlžníkov zo strany žalobcu ako veriteľa bolo súdu preukázané úhradami, ktoré boli realizované na č.l. 17 až č.l. 19 súdneho spisu. Tieto skutkové tvrdenia neboli ani spochybnené zo strany žalovanej. Rovnako nebolo spochybnené žalovanou, a preukázané listinným dôkazom, že žalobca oznámením zo dňa 19.10.2012 (č.l. 20) z dôvodu, že si dlžníci nesplnili povinnosť predložiť ŠFRB právoplatné kolaudačné rozhodnutie a lehota na ukončenie výstavby ich nehnuteľnosti bola stanovená do 5.8.2012, t.j. 24 mesiacov odo dňa otvorenia účtu, žalobca oznámil, že počnúc dňom 1.12.2012 sa ich úroková sadzba zvyšuje o 0,5 % a týmto dňom sú povinní platiť zvýšený úrok na 4 % zo zvyšku nesplatennej istiny a zvýšenú mesačnú splátku v sume 183 eur. Predmetné oznámenie bolo doručované žalovanej s tým, že sa zásielka vrátila ako nevyzdvihnutá v odbernej lehote (č.l. 21), a bolo zasielané aj zomrelému dlžníkovi Michalovi Muchovi, ktorý si zásielku prevzal dňa 2.11.2012 (č.l. 22). To znamená, že boli ako dlžníci oboznámení s tým, že došlo k zvýšeniu úrokovej sadzby na 4 % ročne.

23. Zároveň mal súd preukázané, že žalobca zaslal žalovanej dňa 15.1.2013 výzvu k úhrade dlhu ako upomienka č. 1, v ktorej ju vyzval, aby uhradila svoj dlh na omeškaných splátkach, a to bola výzva na úhradu sumy 516,63 eur (č.l. 24), kde táto zásielka sa vrátila ako neprevzatá v odbernej lehote (č.l. 24, 25). Následne bolo preukázané, že napriek tejto výzve nedošlo k úhrade tohto dlhu na omeškaných splátkach s tým, že súdu žalobca doložil aj históriu splácania z účtu, z ktorých mal súd preukázané, že dlžníci neuhradili splátky riadne a včas v mesiacoch V. až XII. 2015, čiastočne neuhradená splátka v roku 2014, XII. až XI. 2013, IX.2013, VI.2013, X. až XII. 2012. Predmetná história sa nachádza na č.l. 26 až č.l. 34 súdneho spisu. Rovnako mal súd preukázané, že žalobca listom zo dňa 20.1.2016 odstúpil od úverovej zmluvy č. 206/750/2010 z dôvodu, že ku dňu 11.1.2016 boli dlžníci, teda aj žalovaná aj jej zomrelý manžel v omeškaní s 11 splátkami vo výške 1 894,31 eur a z tohto dôvodu žalobca odstúpil od predmetnej zmluvy podľa § 506 ObZ a celý dlh sa stal splatným. Zároveň v tomto odstúpení boli dlžníci vyzvaní, aby v lehote 30 dní od obdržania tejto výzvy zaplatili úhradu celej dlžnej sumy, teda nesplatenú istinu, nesplatený úrok, nesplatený úrok z omeškania a zmluvnú pokutu (č.l. 35). Bolo preukázané, že predmetné odstúpenie od zmluvy bol doručované zomrelému manželovi žalovanej, kde zásielka sa vrátila s tým, že bol žalobca oboznámený, že adresát zomrel. Zároveň, ale žalobca preukázal, že predmetné odstúpenie od úverovej zmluvy bolo doručované aj žalovanej, kde zásielka sa vrátila ako nevyzdvihnutá v odbernej lehote (č.l. 39,40). Bolo teda preukázané, že zásielka, čo sa týka žalovanej sa vrátila žalobcovi ako neprevzatá v odbernej lehote dňa 12.2.2016 (č.l. 39, 40).

Podľa čl. VIII. bod 8.1. zmluvy o poskytnutí podpory vo forme úveru bolo upravené, že všetku korešpondenciu, ktorá je adresovaná dlžníkom zasiela veriteľ poštou, a to doporučenou zásielkou s doručenkou na posledne známu adresu dlžníka. Za posledne známu adresu sa považuje adresa dlžníka uvedená v databáze veriteľa. Ak nebol adresát zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržuje, doručí sa inej dospelej osoby bývajúcej v tom istom byte alebo v tom istom dome, ak je ochotná obstarat' odovzdanie písomností. Ak nemožno ani takto doručiť, uloží doručovateľ písomnosť na pošte a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomí. Ak si adresát zásielku do troch dní od uloženia nevyzdvihne, považuje sa posledný deň tejto lehoty za deň doručenia, i keď sa adresát o uložení nedozvedel.

Žalovaná v priebehu konania nespochybňovala predmetné odstúpenie od zmluvy a v zmysle čl. VIII. bod 8.1 súd považoval odstúpenie od zmluvy účinné a doručené žalovanej dňa 25.1.2016. Súd k otázke doručenia predmetného odstúpenia postupoval podľa čl. VIII. predmetnej zmluvy o poskytnutí podpory vo forme úveru, kde je jasne uvedené, ktorý deň sa považuje za deň doručenia. Z vrátenej zásielky vyplýva, že táto bola uložená dňa 22.1.2016, a posledný deň trojdňovej lehoty sa považuje za deň doručenia, t. j. 25.1.2016. Z uvedeného je zrejmé, že strany si v rámci zmluvy dojednali počas realizácie ich zmluvného vzťahu, že ich právne relevantné prejavy vôle, či oznámenia sa považujú za doručené spôsobom a za okolností odchylných od pojmu dôjdenia podľa § 45 ods. 1 OZ.

24. Súd zo zápisnice č. 17D/398/2015-104, Dnot 158/2015 zo dňa 14.12.2015 zistil, že záväzok žalobcu nebol v rámci konania o dedičstve Michalovi Muchovi prejednávaný (č.l. 60). Predmetnú zmluvu uzatvárali so žalobcom ako veriteľom manželia, teda zomrelý manžel, a žalovaná a v zmysle § 145 ods. 2 OZ úkonov týkajúcich sa spoločných vecí sú oprávnení a povinní obaja manželia spoločne a nerozdielne. To znamená, že išlo o pasívnu solidaritu na strane dlžníkov. Veriteľ je oprávnený požadovať celé plnenie od ktoréhokoľvek z manželov, t.j. od jedného z manželov alebo obidvoch manželov spoločne, pričom povinnosťou manžela je veriteľovi celé plnenie poskytnúť. V tomto smere súd musí poukázať, že čo sa týka predmetnej zmluvy o poskytnutí podpory vo forme úveru, tak je daný solidárny charakter záväzkového vzťahu medzi veriteľmi a spoludlžníkmi a nezaniká tento charakter záväzku ani prípadným rozhodnutím súdu alebo na základe inej právnej skutočnosti. Z tohto dôvodu žalobca ako veriteľ bol oprávnený predmetnú žalobu podať voči žalovanej.

25. Podľa § 1 ods. 3 písm. p) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“) spotrebiteľským úverom nie sú:

p) úver poskytovaný na účely podľa osobitných predpisov pre obmedzený okruh osôb vo verejnom záujme a za úrokové sadzby nižšie ako tie, ktoré prevládajú na finančnom trhu alebo bezúročný úver alebo za iných podmienok, ktoré sú pre spotrebiteľa výhodnejšie ak tie, ktoré prevládajú na finančnom trhu a za úrokové sadzby, ktoré nie sú vyššie ako úrokové sadzby prevládajúce na finančnom trhu.

Ako príklad osobitného predpisu na ktoré sa citované ustanovenie vzťahuje je uvedenie aj zákona č. 607/2003 Z.z. o ŠFRB v znení neskorších predpisov.

Podľa § 24a) zákona č. 129/2010 Z. z. na úvery, na opravu, rekonštrukciu alebo modernizáciu spoločných častí, spoločných zariadení a príslušenstva domu poskytované vlastníkom bytov a nebytových priestorov podľa osobitného predpisu, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom, sa vzťahujú ust. § 2, § 4 ods. 1 písm.a) až d), f) až n) a f) ods. 2 a ods. 7) až 13, § 9 ods. 1, ods. 2 písm.a), b), f), g), i) až k), m) až r), u), v) a x), § 11 ods. 1, § 12, 19, 23 a 25a), pričom takýto dlžníci vykonávajú svoje práva v súvislosti s uvedenými úvermi spoločne prostredníctvom správcu alebo spoločenstva vlastníkov a veriteľ plní povinnosti voči takýmto dlžníkom tak, že ich plní voči správcovi alebo voči spoločenstvu vlastníkov ; to neplatí, ak ide o úvery poskytované ŠFRB podľa osobitného predpisu.

Z uvedeného teda je zrejmé, že predmetný zákon č. 129/2010 Z.z. s nevzťahuje na úver poskytovaný ŠFRB, čiže úver, ktorý žalobca poskytol žalovanej nie je úverom spotrebiteľským a preto sa na neho nevzťahujú ani ust. zákona č. 129/2010 Z.z.

26. Podľa § 52 ods. 1 OZ spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorou uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 3 OZ dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 4 OZ spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

27. Podľa § 497 ObZ zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Zo zákona č. 607/2003 Z. z. o štátnom fonde rozvoja bývania (ďalej len „zákon č. 607/2003 Z.z.“) v znení účinného v čase vzniku záväzkového vzťahu medzi stranami sporu vyplýva, že ŠFRB je účelovým fondom prostredníctvom ktorého sa uskutočňuje štátna pomoc pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového

fondy (§ 1 ods. 1), pričom žiadateľom o podporu môže byť len fyzická osoba, ktorá je občanom SR a má na území SR trvalý pobyt alebo právnická osoba so sídlom na území SR. Z § 3 predmetného zákona sú zrejmé zdroje tohto fondu, ktoré sú okrem iného aj splátky úrokov poskytnutých z fondu, sankcie za porušenie zmluvných podmienok, ako aj úroky z prostriedkov fondu uložených v banke. Z uvedeného teda jednoznačne vyplýva, že ide o právnickú osobu, ktorá má charakter subjektu hospodáriaceho so ziskom, z čoho vyplýva, že ide o činnosť obchodnú, ako aj činnosť poskytovania služieb verejnosti a preto je možné žalobcu subsumovať pod ust. § 52 ods. 1 OZ. Žalovaná je spotrebiteľkou, keď služby a pôsobnosť žalobcu využíva práve v zmysle zákona č. 607/2003 Z.z. a v predmetnom právnom vzťahu nevystupovala v rámci svojej obchodnej činnosti alebo podnikateľskej činnosti. Predmetná zmluva je zmluvou formulárovou, t.j., že jej obsah formuloval žalobca ako veriteľ a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny zo strany žalovanej. Je pravdou, že samotná zmluva o poskytnutí podpory vo forme úveru bola uzavretá (okrem iného) podľa § 497 ObZ, čo taktiež potvrdzuje dodávateľsky charakter organizácie žalobcu v zmysle § 52 ods. 3 OZ. Súd nepopiera povahu úverovej zmluvy ako absolútneho obchodu, ale zároveň poukazuje na to, že sa nie je možné stotožniť s námietkami žalobcu, že nespĺňa definíčné znaky dodávateľa v zmysle ust. § 52 ods. 3 OZ. Práve pri výklade tohto ust. je potrebné vychádzať aj zo zmyslu a účelu ochrany spotrebiteľa a vykladať toto ustanovenie eurokonformne v súlade s čl. 2 písm. c) Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Postavenie dodávateľa nie je možné stotožniť s vymedzením podnikateľa v zmysle úpravy ObZ. Práve vychádzajúc z ust. zákona č. 607/2003 Z.z. o ŠFRB žalobca je samostatnou právnickou osobou zriadenou uvedeným zákonom. Zároveň súd poukazuje aj na to, že v samotnej zmluve v osobitných a záverečných ustanoveniach zmluvy v čl. XIV bod. 14.3 si účastníci dohodli, že práva a povinnosti účastníkov sa riadia predovšetkým zákonom o ŠFRB, v tom čase platnom zákone č. 609/2003 Z.z. a ostatnými právnymi predpismi, a to najmä ObZ, OZ a ďalšími právnymi predpismi. Aj samotní účastníci pri uzatváraní zmluvy predpokladali aplikáciu OZ na vzniknutý záväzkový vzťah, čo deklarovali aj v záverečných ustanoveniach. V tomto smere súd poukazuje na ust. § 54 ods. 2 OZ účinného v čase uzavretia predmetnej zmluvy, z ktorého vyplýva, že v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Zároveň v tejto súvislosti súd poukazuje aj na to, že práve novela OZ, ktorá bola vykonaná zákonom č. 102/2014 Z.z. definitívne normatívne vyriešila (doplnením ust. § 52 ods. 2 OZ), že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ sa vždy prednostne použijú ust. OZ, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Z autentického výkladu zákonodarcu vyplýva, že OZ bude použitý pokiaľ ide o posudzovanie otázky premlčania, otázky úpravy ručenia, zmluvnej pokuty, uznania záväzku a pod., aj keby sa na právny režim mala použiť právna úprava ObZ. Hoci účinnosť tohto ust. bola posunutá až na 1.4.2015 predmetné ust. poníma výkladový status a jeho cieľom je iba *expressis verbis* vyjadriť aj doposiaľ platné pravidlo prednostného použitia režimu OZ na spotrebiteľské záväzky. To znamená, že sú posúdil túto zmluvu ak zmluvu uzavretú podľa ust. § 497 ObZ, ale zároveň ju posúdil aj ako zmluvu spotrebiteľskú majúcu spotrebiteľský charakter tak, ak to vyplýva z § 52 OZ. Nové ust. § 52 ods. 2 OZ je treba aplikovať aj interpretovať spôsobom, že tento právny režim nevyklučuje použitie zmluvných typov obsiahnutých napr. výhradne v záväzkovej časti ObZ. To znamená, že naďalej je aj po 1.4.2015 možné dojednávať spotrebiteľské zmluvy o úvere podľa ObZ, ktorý je ich právnym základom. Na druhej strane však bezpochyby a to aj s účinkami retrospektívnymi, platia a musí platiť, že právny režim záväzku, ktorého účastníkom je spotrebiteľ, ktorý má svoj základ v ObZ sa riadi výhradne právnym režimom OZ. Je preto vylúčené, aby sa na takéto spotrebiteľské záväzky použili ust. o zabezpečení záväzku obsiahnuté v ObZ alebo ust. o premlčaní, ust. o zodpovednosti za škodu, ust. týkajúce sa zmluvnej pokuty. Celý právny režim by sa teda mal spravovať ust. OZ a jediné, čo bude regulované ObZ v tomto prípade bude právny základ záväzku. Prednostné aplikovanie OZ v prípadoch tzv. absolútnych obchodov judikovali právoplatne aj súdy, napr. Uznesenie Ústavného súdu SR z 19.7.2013 I.ÚS/402/2013-10, ktorým Ústavný súd SR skonštatoval, že prednostným uplatnením OZ na prospech spotrebiteľa, na úver ako absolútny obchod upravený v ObZ, nedošlo k porušeniu ústavných práv veriteľa. Ďalej rozhodnutie Krajského súdu v Prešove z 19.11.2013 sp. zn. 6Co/2/2013, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove z 11.6.2013 sp. zn. 6Co/218/2012, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/224/2012, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/74/2017.

28. Podľa čl. X bod 10.2 zmluvy o poskytnutí podpory vo forme úveru uzatvorenej medzi stranami sporu veriteľ je oprávnený odstúpiť od tejto úverovej zmluvy najmä v nasledujúcich prípadoch:

a) v prípade omeškania dlžníka s úhradou 3 a viacerých splátok.

Podľa § 506 ObZ, ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi.

Je zrejmé, že predčasné zosplatenie úveru upravuje špeciálne ust. ObZ o úverovej zmluve, a to ust. § 506 ObZ. Obdobné ust. OZ nemá. Ust. § 506 ObZ tak obsahuje osobitnú právnu úpravu vo vzťahu k všeobecnej úprave odstúpenia a je ho potrebné aplikovať aj na spotrebiteľský vzťah. Odstúpením od zmluvy sa teda zmluva uzavretá medzi stranami sporu nezrušila od začiatku a využitím tohto inštitútu veriteľovi, teda žalobcovi vznikol nárok na vrátenie nesplateného úveru spolu s úrokmi. Žalovaná tvrdila, že by bolo potrebné posúdiť odstúpenie od zmluvy podľa ust. § 48 OZ, čím by sa mala predmetná zmluva od začiatku zrušiť a mali zaniknúť všetky práva a povinnosti zmluvných strán vyplývajúce zo zrušenej zmluvy. Touto právnou argumentáciou sa súd nestotožnil a mal za to, že žalobcovi vznikol nárok odstúpením od zmluvy na vrátenie zostatku nesplateného úveru spolu s úrokmi.

29. Podľa § 144 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), žalobca môže vziať žalobu späť. Podľa § 145 ods. 1, 2 CSP, ak je žaloba vzatá späť z časti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzati žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

V priebehu konania bolo preukázané na základe čiastočných späťvzatí, ktoré boli realizované zo strany žalobcu, že žalovaná v priebehu konania čiastočne uhradila predmetný úver a k poslednému pojednávaniu bolo čiastočne plnenie v celkovej výške spolu sumu 6 890 eur. Preto žalobca zbral žalobu v tejto časti späť a žalovaná s tým súhlasila.

Ustanovenie § 296 CSP o možnosti predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej sa neuplatnia, ak je spotrebiteľ zastúpený advokátom § 291 ods. 3 CSP. Súd preto nemohol prihliadnúť na podanie žalovanej doručené súdu 8.6.2018 o tom, že realizovala ďalšiu splátku dňa 28.5.2018 vo výške 210 eur, a to na istinu predmetného úveru, nakoľko dokazovanie bolo ukončené. Vychádzajúc z čiastočných späťvzatí žalobcu súd preto vo výroku rozsudku konanie v časti zaplatenia sumy 6 890 eur s príslušenstvom zastavil.

30. Podľa § 544 ods. 1 OZ, ak strany dojednávajú pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti zmluvnú pokutu, je účastník, ktorú túto povinnosť poruší zaviazaný pokutu zaplatiť, aj keď oprávnenému účastníkovi porušením povinnosti nevznikne škoda.

Podľa § 544 ods. 2 OZ zmluvnú pokutu možno dojednať len písomne a v dojednaní musí byť určená výška pokuty alebo určenie spôsobu jej určenia.

Podľa čl. XI. bod. 11.2 predmetnej zmluvy uzavretej medzi stranami sporu veriteľ a dlžník sa dohodli, že v prípade, ak dôjde k porušeniu akejkoľvek povinnosti dlžníka vyplývajúcej mu z úverovej zmluvy / okrem prípadu uvedeného v čl. X bod. 10.3 písm. a) / a k následnému odstúpeniu od úverovej zmluvy zo strany veriteľa, je dlžník povinný uhradiť nesplatenú istinu úveru a zmluvnú pokutu vo výške 25 % z nesplatenej istiny.

Na základe tohto článku si žalobcu uplatnil vo vzťahu k žalovanej aj nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 8 733,40 eur, ktorú vypočítal ako 25 % z nesplatenej istiny, ktorá bola v rámci podanej žaloby vo výške 34 933,61 eur. Žalovaná v tomto smere poukázala na ust. § 54 ods. 2 OZ, z ktorého vyplýva, že v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Žalovaná namietla zmluvnú pokutu ako neprijateľnú zmluvnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy s poukazom na ust. § 53 ods. 4 písm.k) OZ. Žalovaná považuje zmluvnú pokutu vo výške 25 % z nesplatenej istiny za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je s poukazom na ust. § 54 ods. 5 OZ neplatná. Je nanajvýš zrejmé, že stanovenie zmluvnej pokuty v prípade spotrebiteľskej zmluvy v takej výške je v rozpore s dobrými mravmi.

Podľa § 53 ods. 4 písm.k) OZ za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nesplnením jeho záväzku. Predmetná zmluvná podmienka jednoznačne zakazuje neprimerane vysoké sankcie (úroky z omeškania, zmluvné pokuty za nesplnenie povinností). Predmetné ustanovenie bolo zahrnuté do katalógu neprijateľných zmluvných podmienok zákonom č. 568/2007 Z.z., t.j., že bolo platné a účinné v čase uzavretia zmluvy medzi stranami

sporu. Klausuly v spotrebiteľských zmluvách o neprimerane vysokých sankciách patria medzi typické podmienky, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, preto sú absolútne neplatné už podľa § 53 ods. 1. Je potrebné uviesť, že v spotrebiteľskej veci už pri samotnom uzavieraní zmluvy by nemal byť prísnejšie alebo výlučne zmluvnou pokutou sankcionovaný len jeden účastník zmluvy, teda spotrebiteľ. Z tohto dôvodu súd považoval zmluvnú pokutu vo výške 25 % z nesplatenej istiny za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je s poukazom na ust. § 54 ods. 5 OZ neplatná. Zároveň poukazuje aj na to, že je v tak vysokej výške, že je aj v rozpore s dobrými mravmi. Z tohto dôvodu súd nárok žalobcu na zaplatenie zmluvnej pokuty zamietol.

31. Keďže súd žalobcovi nepriznal nárok na zmluvnú pokutu, jednotlivé čiastkové úhrady, ktoré realizovala žalovaná v priebehu súdneho konania, pri ktorých žalobca zobral žalobu v týchto častiach späť, súd započítal na istinu tak, ako to navrhla žalovaná v priebehu súdneho konania a v tomto smere vychádzal aj z ust. § 566 OZ, ktoré je potrebné použiť pre započítanie, keďže predmetná zmluva je aj zmluvou spotrebiteľskou.

Podľa ust. § 566 ods. 1 OZ veriteľ je povinný prijať aj čiastočné plnenie, ak to neodporuje dohode alebo povahe pohľadávky.

Podľa § 566 ods. 2 OZ pri čiastočnom splnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak.

Z tohto dôvodu predmetné čiastkové úhrady súd zarátal na istinu. Zostatok istiny po týchto čiastočných úhradách potom predstavoval sumu 28 043,61 eur, a v takejto výške súd žalobcovi priznal tento nárok. Bolo preukázané tvrdeniami žalobcu, ako aj listinými dôkazmi, a strany sporu to nerozporovali, že žalovaná v priebehu konania realizovala čiastkové plnenia a na účet žalobcu došla dňa 31.8.2017 čiastka 5 000 eur, dňa 6.9.2017 suma 210 eur, dňa 6.10.2017 suma 210 eur, dňa 6.11.2017 suma 210 eur, dňa 6.12.2017 suma 210 eur, dňa 8.1.2018 suma 210 eur, dňa 6.2.2018 suma 210 eur, dňa 6.3.2018 suma 210 eur, dňa 6.4.2018 suma 210 eur, dňa 7.5.2018 suma 210 eur. Uvedené bolo preukázané aj platobným príkazom (č.l. 188), v ktorom žalovaná vyslovene označila, že čiastku 5 000 eur ňou uhradza istinu predmetného úveru.

32. Čo sa týka uplatnených úrokov z omeškania, tieto súd vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy posudzoval podľa ust. § 517 ods. 2 OZ podľa ktorého, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

V konaní bolo preukázané, že žalovaná prevzala odstúpenie od zmluvy v zmysle čl. VIII. bod 8.1 predmetnej zmluvy v spojení s vrátenou doručenkou o nevyzdvihnutí zásielky (č.l. 39) dňa 25.1.2016 (ods. 23 odôvodnenia rozsudku). Deň nasledujúci, teda 26.1.2016 jej začala plynúť lehota 30 dní na zaplatenie predmetnej pohľadávky. To znamená, že do omeškania sa dostala žalovaná až 25.2.2016 a nie 23.2.2016, tak ako to uvádzal žalobca.

Výška úrokov z omeškania, ktorú si uplatnil žalobca, podľa názoru súdu bola uplatnená správne s tým, že v zmysle § 10c) nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia OZ, ak záväzkový vzťah vznikol pred 1.2.2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31.1.2013 aj za dobu omeškania po 30.1.2013.

Podľa § 3 nariadenia v znení účinnom do 31.1.2013 výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Základná úroková sadzba ECB k 25.2.2016 (prvý deň omeškania) je 0,05 % ročne a zvýšená o 8 percentuálnych bodov predstavuje výšku úroku z omeškania, t.j. 8,05 % ročne.

33. Keďže súd započítal jednotlivé čiastkové plnenie, ktoré bolo realizované žalovanou na istinu, priznal teda istinu vo výške 28.043,61 eur. Rovnako priznal aj nesplatený zmluvný úrok vo výške 1 224,97 eur ku dňu 20.1.2016 v zmysle ust. čl. V. zmluvy o úvere. Ďalej súd berúc do úvahy čiastkové platby žalovanej, priznal zmluvný úrok vo výške 4 % ročne od 25.2.2016 z istiny vo výške 34 933,61 eur do 31.8.2017, ďalej zmluvný úrok vo výške 4 % ročne od 1.9.2017 z istiny 29 933,61 eur do 6.9.2017, od 7.9.2017 z istiny 29 723,61 eur do 6.10.2017, od 7.10.2017 z istiny 29 513,61 eur do 6.11.2017, od 7.11.2017 z istiny 29 303,61 eur do 6.12.2017, od 7.12.2017 z istiny 29 093,61 eur do 8.1.2018, od 9.1.2018 z istiny 28 883,61 eur do 6.2.2018, od 7.2.2018 z istiny 28 673,61 eur do 6.3.2018, od 7.3.2018 z istiny 28 463,61 eur do 6.4.2018, od 7.4.2018 z istiny 28 253,61 eur do 7.5.2018 a od 8.5.2018 z istiny 28 043,61 eur do zaplatenia. Rovnako súd priznal aj nesplatený úrok z omeškania vo výške 162,02 eur, berúc do

úvahy čiastkové platby žalovanej aj úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne od 25.2.2016 z istiny vo výške 34 933,61 eur do 31.8.2017, od 1.9.2017 z istiny 29 933,61 eur do 6.9.2017, od 7.9.2017 z istiny 29 723,61 eur do 6.10.2017, od 7.10.2017 z istiny 29 513,61 eur do 6.11.2017, od 7.11.2017 z istiny 29 303,61 eur do 6.12.2017, od 7.12.2017 z istiny 29 093,61 eur do 8.1.2018, od 9.1.2018 z istiny 28 883,61 eur do 6.2.2018, od 7.2.2018 z istiny 28 673,61 eur do 6.3.2018, od 7.3.2018 z istiny 28 463,61 eur do 6.4.2018, od 7.4.2018 z istiny 28 253,61 eur do 7.5.2018, od 8.5.2018 z nesplatennej istiny 28 043,61 eur do zaplataenia. Vo zvyšku uplatnených zmluvných úrokov a úrokov z omeškania súd žalobu zamietol.

34. Žalobca v rámci svojich nárokov si uplatnil aj náklady spojené s uplatnením pohľadávky v zmysle ust. § 121 ods. 3 OZ, a to náklad za odstúpenie od zmluvy o úvere 2016- úkon v sume 512,85 eur, režijný paušál v sume 8,58 eur, 20 % DPH v sume 104,29 eur, spolu si uplatnil náklady s uplatnením pohľadávky vo výške 625,72 eur.

Podľa § 121 ods. 3 OZ príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením. Tie v danom prípade predstavujú odmenu advokáta za úkon právnej služby, a to vyhotovenie odstúpenia od zmluvy o úvere. Uvedené žalobca preukazoval aj samotným listom - odstúpením od úverovej zmluvy, ktorú v zastúpení vypracovávala Advokátska kancelária AENEA Legal, s.r.o. zastupujúca žalobcu aj v tomto konaní. Čo sa týka predmetných nákladov spojených s uplatnením tejto pohľadávky, tieto neboli rozporované zo strany žalovanej. Z tohto dôvodu súd tieto náklady, keďže boli preukázané a boli účelne vynaložené vzhľadom na predmetný úkon odstúpenia od zmluvy, žalobcovi priznal.

35. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Žalobca si žalobným návrhom uplatnil nárok na zaplataenie (mimo nevyčísleného príslušenstva) sumy 45 679,72 eur, čo v percentuálnom vyjadrení predstavuje 100 %. Úspech žalobcu predstavuje sumu 36 946,32 eur, kde tu je zarátaná jednak súdom priznaná čiastka a jednak čiastočné úhrady, ktoré realizovala žalovaná v priebehu súdneho konania, čo v percentuálnom vyjadrení predstavuje po zaokrúhlení 80 %. Úspech žalovanej predstavuje časť žalobného návrhu, ktorá bola súdom zamietnutá, čo v percentuálnom vyjadrení predstavuje 20 %. Úspech žalobcu by teda predstavoval 80 % - 20%, čo je 60 %.

36. Žalovaná žiadala, aby súd zohľadnil, že tu existujú dôvody hodné osobitného zreteľa a poukazovala na ust. § 257 CSP.

Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok. Jednak dôvody hodné osobitného zreteľa a jednak výnimočné okolnosti. Dôvody osobitného zreteľa je možné zhrnúť nasledovne: neprimeraná tvrdosť, podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu, povaha okolností sporu, zložitosť doposiaľ neriešenej právnej problematiky, zložitosť výkladu medzinárodnej zmluvy, osobné pomery strán sporu, nízky príjem. Súd zhrnul tieto dôvody hodné osobitného zreteľa a mal za to, že neboli splnené podmienky na aplikáciu ust. § 257 CSP. Je pravdou, že žalovaná je v pozícii spotrebiteľa, to znamená, že predmetný spor má charakter spotrebiteľského sporu. Len charakter spotrebiteľského sporu však nestačí na to, aby súd aplikoval ust. § 257 CSP. Čo sa týka tých dôvodov osobitného zreteľa je treba uviesť, že je tu výrazný podiel žalovanej na vzniku a priebehu sporu vzhľadom na jej nezáujem ohľadom splácania záväzkov ešte počas života jej manžela, postupné predkladanie jej osobných, majetkových pomerov. Čo sa týka zložitosti, nešlo o komplikovanú právnu problematiku a čo sa týka osobných pomerov strán sporu, tak je pravdou, že žalobkyňa finančnú a sociálnu situáciu nemá jednoduchú, ale nejde o osobu, ktorá by poberala dávky v hmotnej núdzi, nie je evidovaná v evidencii uchádzačov o zamestnanie, pracuje, poberá vdovský, sirotský dôchodok, čiže jej pomery neodôvodňujú, že by súd mal aplikovať ust. § 257 CSP. Zároveň súd poukazuje aj na to, že v konaní je zastúpená advokátom, t.j., že jej nebola z Centra právnej pomoci poskytnutá právna pomoc ako osobe v hmotnej núdzi.

37. Preto súd priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 60 % s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodovať samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

38. Podľa § 232 ods. 3 CSP lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnení určiť dlhšiu lehotu.

Žalovaná na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 7.8.2017 žiadala, aby súd jej predĺžil lehotu na plnenie a umožnil jej splácať dlh, na ktorú by ju zaviazal, v splátkach vo výške 172 eur mesačne (č.l. 172). V podaní zo dňa 23.1.2018 žalovaná požiadala, aby jej súd umožnil v prípade, že prizná určitý nárok žalobcovi, tento splácať v splátkach po 210 eur mesačne (č.l. 314). Tento svoj návrh odôvodnila žalovaná zlou finančnou a sociálnou situáciou, poukázala na to, že je samoživiteľkou a vdovou, ktorá sa nachádza v neľahkej životnej situácii. V roku 2015 je zomrel manžel, zostala sama so synom Michalom, ktorý je odkázaný výživou len na ňu. Okrem príjmov z podnikateľskej činnosti poberá žalovaná vdovský dôchodok vo výške 399,10 eur a na maloletého Michala Muchu ako na nezaopatrené dieťa sirotsky dôchodok v sume 258,90 eur a prídavky na dieťa vo výške 23,52 eur mesačne. Uvedené preukazovala aj listinnými dôkazmi (č.l. 360, 368). Poukázala na to, že jej príjem z podnikateľskej činnosti ako kaderničky je rôzny. Vždy závisí od množstva vykonaných služieb, ako aj od dopytu po kaderníckych službách. Žalovaná uvádza, že jej príjem mnohokrát nestačí ani na pokrytie základných životných nákladov a potrieb. Z tohto dôvodu na úhradu výdavkov domácnosti používa finančné prostriedky, ktoré sú jej vyplácané ako vdovský dôchodok a na úhradu výdavkov pre maloletého Michala Muchu používa finančné prostriedky, ktoré sú vyplácané aj sirotsky dôchodok pre maloletého Michala Muchu. V prípade potreby finančne žalovanej vypomáhajú jej rodičia. Ide o príležitostnú finančnú výpomoc. Zároveň súdu preukázala mesačné výdavky, ktoré sú. Jednak je to strava 250 až 300 eur mesačne, plyn 44 eur, elektrická energia 32 eur mesačne, vodné a vodné 1/6 zo sumy 147,55 eur, čo je 24,59 eur mesačne, internet a káblová TV 9,99 eur mesačne, rozhlas a televízia 4,64 eur mesačne, poplatok za odpad za dve osoby 4,37 mesačne, daň z nehnuteľnosti 3,30 eur mesačne, poistenie domu 15,42. Mesačné náklady na domácnosť spolu teda predstavujú cca 388,31 eur až 438,31 eur mesačne. Ďalej platí stravné maloletému synovi 30 eur mesačne, družina 15 eur mesačne, záujmové krúžky 15 eur mesačne, poistenie na syna 10 eur mesačne, náklady na benzín 50 eur mesačne, poistenie pre ňu 13,09 eur, splátka hypotekárneho úveru, ktorú hradí vo výške 334,88 eur mesačne, splátka úveru od ŠFRB 210 eur mesačne. Uvedené výdavky žalovaná dokladovala jednak doložením zmluvy o združenej dodávke elektriny zo dňa 17.5.2016, vrátane prílohy k tejto zmluve a rozpisu preddavkových platieb za dodávku a distribúciu elektriny (č.l. 332 až 334), ďalej Rozhodnutím správcu dane Mesta Martin č. 324831/2017 zo dňa 9.5.2017, vrátane príjmového pokladničného dokladu zo dňa 5.6.2017 (č.l. 355 až 357). Ďalej dokladovala príjmový pokladničný doklad zo dňa 5.6.2017 za poplatok za odpad (č.l. 376). Súdu doložila potvrdenie o výške mesačnej splátky úveru zo dňa 24.11.2017, ktorý teda spláca (č.l. 379), potvrdenie o realizácii platieb zo dňa 24.11.2017 v súvislosti s úverom, ktorý má vo vzťahu k žalobcovi (č.l. 382). Ďalej súdu dokladovala poštový poukaz na účet z 13.11.2017 za internet, a to vrátane faktúry zo dňa 2.11.2017 (č.l. 385), poštový poukaz, čo sa týka životného poistenia, ktorý platí 26.4.2017 (č.l. 388), dokladovala platobné predpisy SIPO č. 2 (č.l. 391) až 392), oznámenie k poistnej zmluve zo dňa 11.10.2017 (č.l. 395). Preukazovala jej výdavky, ak aj jej príjmy. Čo sa týka príjmov, žalovaná do konania ešte doložila aj daňové priznanie k dani z príjmu fyzickej osoby za rok 2015, 2016, príjmy zo živnosti boli 360 eur, výdavky 892,91 eur za rok 2016. Za rok 2015 boli príjmy zo živnosti 2 740,50 eur, výdavky 1 731,18 eur. K týmto listinným dôkazom preukazujúcim príjmy a výdavky sa vyjadroval aj žalobca v podaní zo dňa 13.9.2017 (č.l. 193), kde poukázal na to, že nepovažuje skutočnosti obsiahnuté v daňovom priznaní za rok 2016 za relevantné, nakoľko príjmy ročné vo výške 360 eur sú nedostatočné na pokrytie mesačných výdavkov bežnej rodiny, a nie to na pokrytie ročných bežných nákladov. Požiadal súd, aby vykonal podrobnejšie dokazovanie, čo sa týka príjmov žalovanej, aj čo sa týka jej sociálnej a finančnej situácie. Podľa žalobcu dôkaz v podobe daňového priznania nie je takým dôkazom, ktorý by objektívne preukazoval finančnú a sociálnu situáciu žalovanej. Ďalej žalobca poukázal na to, že je vlastníčkou v jednej polovici rodinného domu a podielu 1 titulom osvedčenia (č.l. 208, 209). Ďalej, že je vlastníčkou bytu v 1/1 na základne osvedčenia o dedičstve, čo preukazoval výpisom z LV č. 2492 (č.l. 210). Ďalej je vlastníčkou v 1/12 parciel registra „C“, parcelné číslo 1392/21 o výmere 618 m², orná pôda, parcelné číslo 1392/22 o výmere 24 m², orná pôda (č.l. 211). Ďalej vlastníčkou v 1/1 parcely registra „C“ pod parcelným číslom 1392/20 o výmere 420 m² - orná pôda, 1392/24 o výmere 161 m² - zastavané plochy a nádvorja, a to v 1/1. Ide o pozemky, na ktorých sa nachádza rodinný dom (č.l. 212). Ďalej je vlastníčkou v 1/12 parcely registra „C“ pod parcelným číslom 3527 o výmere 113 m² a parcelné číslo 3528/ o výmere 368 m² v 1/12

(č.l. 213). Vzhľadom na uvedené podľa žalobcu, keďže žalovaná je vlastníčkou viacerých nehnuteľností, jej tvrdenia o nemajetkovosti a zlej finančnej situácii sú len účelovo deklarované a nie sú podložené žiadnym relevantným dôkazom. Čo sa týka týchto nehnuteľností, tak zástupca žalovanej na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 22.11.2017 akurát uviedol tie skutočnosti, že predmetný byt, ktorého vlastníčkou je teda žalovaná, kde ide o 3-izbový byt síce figuruje ako vlastníčka nehnuteľnosti, ale ide o teda o majetok rodičov jej bývalého manžela. Dôkazy k týmto tvrdeniam súdu nedoložila. K týmto skutkovým tvrdeniam sa ešte vyjadrovala, čo sa týka finančnej a sociálnej situácie a problémy splácať prípadne priznaný nárok v splátkach sa vyjadroval žalobca ešte v podaní z 20.4.2018, kde skonštatoval, že žalovaná hradí splátku od septembra 2017, pričom v období od 18.5.2015 do 31.8.2017 neuhradila žiadnu splátku, a preto táto položka nemôže byť teda objektívne byť súčasťou výdavkov žalovanej.

Čo sa týka návrhu žalovanej, aby mohla splácať teda priznaný nárok v splátkach vo výške 210 eur mesačne, súd tomuto návrhu nemohol vyhovieť s poukazom na to, že môže súd povoliť splácať dlh tak, aby bol dlh v primeranom období reálne splatený. Vzhľadom na výšku príjmov a výdavkov a vzhľadom aj na tú skutočnosť, že žalovaná je vlastníčkou viacerých nehnuteľností, vrátane 3-izbového bytu, pri ktorom súdu neozremla, ako ho využíva, a tieto môže predať a finančné prostriedky použiť na uhrádzanie jej finančných záväzkov, ktoré jej teda zostali aj z dôvodu úmrtia jej manžela, tak je v jej schopnostiach uhrádzať priznaný dlh v mesačných splátkach po 500 eur mesačne. Preto jej súd povolil splácať priznanú sumu v splátkach po 500 eur mesačne, po stratou výhody splátok.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorému smeruje.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinnosť stanovená týmto rozsudkom nebude dobrovoľne splnená, možno podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.